

Juryrapport Thérèse Cornips Stipendium 2026

In haar bijdrage aan het boek Thérèse Cornips - De kunst van het vertalen citeert Jeanne Holierhoek dichteres en literair vertaalster Anneke Brassinga over de invloed die Thérèse op haar had: ‘Over de techniek van het dichten heeft zij me meer bijgebracht dan wie ook, wat betreft mijn eigen werk.’ Holierhoek roemt vervolgens, naast Cornips’ vele andere talenten, haar gave om andere kunstenaars te stimuleren. Dit deed ze onder andere door bevriende kunstenaars uit te nodigen om in het stalhuis bij haar woning in Renouprez te verblijven en te werken.

Door in haar testament op te nemen dat na haar overlijden met haar nagelaten vermogen een stipendium opgericht moest worden om schrijvers en/of literair vertalers te ondersteunen, weet ze ook vandaag, tien jaar na haar dood, nog een bijzondere bijdrage te leveren aan het werk en daarmee het leven van hedendaagse kunstenaars.

De jury, die bestaat uit Kiki Coumans, vertaler en publicist, Renée van Marissing, schrijver, en Sabine van Wesemael, docent Frans en Europese literatuur aan de Universiteit van Amsterdam, mocht voor het tweede jaar met elkaar discussiëren over de ingestuurde plannen. Het waren er zestien, dit jaar.

Tijdens het lezen viel het ons op dat de aanvragen vrij duidelijk onder te verdelen zijn in twee categorieën: door de wol geverfde makers versus jong talent. Je hoeft natuurlijk niet voor het een óf het ander te kiezen, en de mate van ervaring is ook geen criterium voor ons geweest, maar wel hebben we gesproken over hoe we, in de geest van Thérèse Cornips, en ook in onze eigen geest, de verschillende aanvragen zouden beoordelen en tegen elkaar afwegen. Waar wij belang aan hechten, wie we een kans willen geven en wat daarin voor ons de doorslag geeft.

Waar we al lezend en pratend op uitkwamen, is dat we binnen de ingestuurde plannen een voorkeur hebben voor voorstellen waar een zekere urgentie uit spreekt. Het is fijn om in aanvragen te zien dat makers bevlogen zijn over datgene wat ze willen maken, en dat ze die bevlogenheid dusdanig weten te verwoorden dat wij er ook enthousiast van werden.

We hebben vier plannen in verschillende genres gehonoreerd: de vertaling van een theatertekst, nieuw proza, een prozavertaling en een poëzievertaling.

Met veel plezier en volle overtuiging hebben we aan de volgende makers een stipendium toegekend. In willekeurige volgorde:

- Toen in 1823 *Ourika*, de debuutroman van Claire de Duras in Frankrijk verscheen, groeide het boek uit tot een bestseller. Daarna raakte het werk van De Duras in de vergetelheid, maar vandaag de dag staat haar werk weer in de belangstelling in Frankrijk. Hoog tijd voor een Nederlandse vertaling van *Ourika*, vond de jonge vertaler Steffie van Neste. We honoreren graag haar aanvraag voor een studiereis van een maand naar Parijs om research te doen voor de vertaling en deze van een voorwoord te voorzien. Voor de bijdrage voor een mentoraat verwijzen we haar graag door naar het Expertisecentrum Literair Vertalen, dat hierin is gespecialiseerd.
- Tijdens een bezoek aan New York raakt schrijver en vertaler eddie azulay in de ban van de bundel *Moira of Edges, Moira the Tart* van de Amerikaanse dichter Moina Pam Dick. Een bundel waarin de 5^e-eeuwse Maria van Egypte wordt opgevoerd. Een prostituee die geen geld vroeg voor haar diensten en uitgroeide tot woestijnasceet. Azulay wil deze bundel vertalen, en zo het werk van Moina Pam Dick onder de aandacht van de Nederlandse poëziefhebber brengen.
- Vorige jaar verscheen *Staubfrau*, de meest recente tekst van Maria Milisavljevic, één van de belangrijkste Duitse toneelschrijvers van dit moment, aldus collega toneelschrijver Annet Bremen. *Staubfrau* is, zoals Bremen schrijft, ‘een meerstemmige, poëtische tekst over femicide, seksueel misbruik, huiselijk geweld en intergenerationeel trauma’. Milisavljevic heeft drie vrouwen een stem ‘die weinig gehoord worden, en rekt de grenzen op van wat een toneeltekst kan zijn’. Onder begeleiding van Chiara Tissen zal Annet Bremen werken aan de vertaling van *Staubfrau*.
- In zijn tweede roman wil Jan Wester, die vorig jaar debuteerde met de roman *Koeman*, het verhaal vertellen van Hilde, een zuster in een psychiatrisch ziekenhuis die getuige, en later overtuigd deelnemer is van het Aktion T4 programma van de nazi’s. Dit verschrikkelijke en inhumane programma had ten doel de genetische zuiverheid van

het Germaanse volk te behouden door het vermoorden van mensen met een handicap en psychiatrische patiënten. Jan Wester heeft een studiereis door Duitsland, Oostenrijk en Polen voor ogen om zich een gedetailleerd beeld te kunnen vormen van de locaties die een rol zullen spelen in zijn boek.

We kijken uit naar de resultaten van deze initiatieven en feliciteren de ontvangers van het Thérèse Cornips Stipendium van harte!